13 de desembre: Santa Llúcia, verge i màrtir

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,1-13): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passarà com amb deu noies que van prendre les seves torxes per sortir a rebre l'espòs. N'hi havia cinc que no tenien seny i cinc que eren assenyades. Les que no tenien seny van prendre les seves torxes, però no es van endur oli. En canvi, les assenyades es van endur ampolles amb oli juntament amb les torxes. Com que l'espòs tardava, els vingué son a totes i es van adormir. A mitjanit es va sentir un clam: 'L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l!'. Llavors totes aquelles noies es van despertar i començaren a preparar les seves torxes.

»Les noies sense seny van dir a les assenyades: 'Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes s'apaguen'. Les assenyades respongueren: 'Potser no n'hi hauria prou per a nosaltres i per a vosaltres; val més que aneu als qui en venen i us en compreu'. Mentre anaven a comprar-ne, va arribar l'espòs, i les qui estaven a punt entraren amb ell a les noces. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres noies i deien: 'Senyor, Senyor, obre'ns!'. Però ell va respondre: 'Us asseguro que no us conec'. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora».

«Les assenyades es van endur ampolles amb oli juntament amb les torxes»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui commemorem santa Llúcia, verge i màrtir. La paràbola evangèlica que avui llegim reflecteix el que és la vida dels homes a la terra. Ara, en el temps, tots tenim la torxa de la vida, que suposadament ha de donar llum, és a dir, fructificar. Això és el més assenyat! Alhora tots desitgem l'eternitat: de fet, totes les noies de la paràbola volien anar a rebre l'espòs. Però, per a entrar en la Vida, la fe ha d'il·luminar la vida, com l'oli fa funcionar la torxa.

Llúcia —nom que significa "llum per al món"— fou educada en la fe cristiana i es comprometé virginalment amb Déu. Per defensar el seu amor virginal envers Jesucrist fou martiritzada l'any 304. Era l'època de la tercera gran persecució contra els cristians, empesa per l'emperador Dioclecià. Aquest emperador, ja retirat poc després, va ser testimoni l'any 313 de la pau per als cristians que Constantí atorgava per mitjà de l'Edicte de Milà.

Així són les coses: Llúcia, una simple noia verge, i Dioclecià, tot un emperador, foren contemporanis. Llúcia serà sempre recordada amb goig arreu i per molta gent: fins i tot, el seu nom està enclòs entre els sants esmentats en la Pregària Eucarística I (el "Canon Romà") de la missa. Per contra, la memòria de Dioclecià no arriba més enllà dels llibres d'història de l'Església que relaten les persecucions de l'Imperi Romà contra els cristians. Trista i pobra memòria!

El record dels sants —especialment, dels màrtirs— no es perd ni es desgasta amb el pas dels segles. Això és el que queda: la santedat. La resta passa... Amb paraules de sant Ambròs, «Crist et va desitjar, Crist et va elegir (...). Retén-lo, demana-li que no se'n vagi. La paraula de Déu no és entesa pel tedi ni retinguda per la descurança. Crist l'estrenyem contra nosaltres amb els lligams de la caritat, amb les regnes de l'enteniment; el retenim amb l'amor de la nostra ànima». L'enteniment de la fe i els lligams de la caritat: això és el que queda immortalitzat per sempre...

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El cos queda contaminat només si l'ànima hi consent» (Santa Llúcia)

- «Santa Llúcia suggereix un valor que em sembla molt important: el coratge. Ella era una dona jove, inerme, però va afrontar les tortures i la mort violenta amb gran valentia, un coratge que va venir del Crist ressuscitat, a qui estava unida, i de l'Esperit Sant, que vivia en ella» (Francesc)

- «(...) Segons el Senyor, el temps present és el temps de l'Esperit i del testimoniatge, però també és un temps marcat encara per "les dificultats" i la prova del mal que no plany l'Església i inaugura els combats dels darrers dies. És un temps d'espera i de vetlla (cf. Mt 25,1-13)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 672)